

No podia dormir

Un relat de: [pivotatomic](#)

No podia dormir.

Des de feia mesos, al president Kropilak el perseguia el mateix malson. I havia arribat a turmentar-lo de tal forma que ara ja gairebé ni s'atreveia a tancar els ulls. Es passava les nits senceres despert, intentant no deixar-se vèncer pel cansament fins que, finalment, les parpelles acabaven per tancar-se i el somni tornava a començar. En essència, l'acció era sempre la mateixa. Ell, estirat al llit, amarat de suor. L'habitació, a les fosques i amb la infranquejable porta blindada que ell mateix havia ordenat instal·lar per a la seva protecció, sòlidament allotjada sobre les seves frontisses. El control remot -la única manera de obrir-la- era al seu costat, a la tauleta, junt amb una pesant pistola automàtica, i ningú, absolutament ningú, podia violar la seguretat i entrar allà sense el seu consentiment.

I, malgrat tot, entraven.

Eren dos. Alts, esquelètics, amb el cabell gris i la mirada àrtica. Sortien de la foscor mateixa i es movien per l'habitació sense gairebé ni aixecar l'aire al seu voltant. S'aproximaven a ell envoltats en un silenci espectral, fins quedar-se parats als peus del llit, perforant-lo amb els seus ulls glacials. Sense haver-los vist mai, Kropilak els coneixia. Una veu sense timbre, que ressonava dins el seu cap sense trencar el silenci, li deia que eren dues de les seves víctimes. Dos dels molts homes que havia matat o fet matar des que va encapçalar el sagnant cop d'estat que l'havia dut al palau presidencial. I la mateixa veu li deia que ara venien a buscar-lo.

Amb les mans tremoloses, el dictador intentava arribar a la pistola o el comandament a distància que obria la porta per demanar ajut. Però abans d'aconseguir-ho, els espectres de mirada de gel aixecaven els seus dits de blancor casi transparent i s'atancaven implacablement cap ell per, en Kropilak ho sabia, arrossegar-lo cap a la foscor de la que havien vingut.

A en Kropilak el despertava el terror mateix. Amb el rostre desencaixat, manipulava maldestre el control remot i bordava ordres als seus guardies per que registrassin l'habitació. Els soldats no deixaven ni un racó sense revisar, però el resultat era sempre idèntic. Allà només hi eren el president i, potser, els seus dimonis. Però a aquests no se'ls podia matar amb una ràfaga de les seves armes semiautomàtiques.

Després del darrer malson, en el que els dos espectres havien acostat més que mai els seus dits gelats a la seva cara, en Kropilak va saber que havia de fer alguna cosa per evitar que el somni acabés, no només amb la seva cordura, sino amb la seva vida.

El professor Kovacek seia al seu balancí, deixant que la seva mirada es perdés en les muntanyes properes, quan va veure la polseguera que aixecava el Mercedes negre, acostant-se pel camí sense asfaltar. Mai rebia visites i, per això, una barreja de curiositat i vaga inquietud va fer que aturés el seu rítmic anar i venir. Malgrat tot, no es va aixecar, ni quan l'automòbil es va aturar davant el seu porxo i d'ell va baixar una figura que va fer que un calfred li recorregués l'espina. Una figura que el feia retornar a uns dies que havia intentat oblidar amb totes les seves forces però que feia temps que s'havia ressignat a acceptar que l'acompanyarien fins la seva mort i, potser, més enllà i tot.

El capità Marek es mantenia exactament com el recordava. Ni un cabell blanc, ni una arruga, ni un gram de greix havien gosat enlletgir el seu físic d'atleta. Seguia portant el cabell ros molt curt i pentinat cap enrera. Continuava torçant cap a l'esquerra un somriure de llop dolent que deixava endevinar la classe d'home que s'amagava al seu darrere i, fins i tot, encara desprenia el mateix aroma dolç del mateix aftershave. Curiosament, va ser aquesta olor el que més va afectar al vell psiquiatra. La portava incrustada a les fosses nassals i encara li semblava sentir-la en l'aire quan es despertava algunes nits, cridant de por, mentre tots els racons del seu cos palpitaven al recordar el dolor infinit de la tortura. Tornar-la a olorar una altra vegada, plenament despert, li va provocar un calfred que amb prou feines va ser capaç d'ocultar.

-¡Professor! - va exclamar Marek amb la mirada burlona i torçant el seu somriure de llop dolent- Ja li vaig dir el darrer cop que ens tornariem a veure. Se'n recorda?

En Kovacek va passejar lentament el ulls pel vestit impecablement tallat del seu visitant. El seu rostre va romandre immutable, darrere la barba blanca, i només un destell a les pupil·les va delatar el fàstic que li feia aquell home. Si hagués estat una mica més jove, més fort o més valent, segurament hauria fet cas de la veu que li exigia matar en Marek allà mateix, amb la pistola que guardava sempre carregada al calaix de dalt del seu escriptori. Però era massa vell, estava massa gras i li tenia massa por al capità per fer una altra cosa que no fos procurar que és notés tot el seu menyspreu quan li va dir:.

-Has vingut a acabar la feina, carnisser?

La dentadura perfecta d'en Marek va brillar rere el somriure caní.

-No sap com me n'alegro de veure que els anys no han canviat aquest llamp de caràcter seu! No, professor. No

s'espanti. No he vingut pas a matar-lo. Ni tan sols a fer-li una miqueta de mal - i va fer un gest imperceptible amb el puny dret en dir això-. Au contraire. He vingut per fer-li una proposta que no podrà rebutjar.

I el somriure amb sed de sang del capità va fer que un altre calfred li recorregués l'espina al professor.

El Sol s'ocultava darrere les muntanyes quan el Mercedes negre va posar en marxa el motor i es va allunyar de la caseta de dos pisos, amb la promesa de tornar l'endemà de bon matí per recollir-lo. En Kovacek es va aixecar pesadament del balanci i es va passar els dits pels seus abundants cabells blancs. Arrossegant els peus, va entrar a la casa mentre buscava un motiu, només un, per no anar a buscar la pistola i engegar-se un tret que posés punt i final a tot allò. Qualsevol cosa seria millor que acceptar ajudar en Kropilak.

Kropilak.

La sola evocació del nom del dictador li provocar una arcada de fàstig i odi. Desitjava la pitjor de les tortures pel general que va traïr al govern al que ell s'havia deixat arrossegat. I, per vergonya seva, no ho feia perquè encarnés un dels règims més brutals i vergonyosos del segle. No. L'odiava, per sobre de tot, per ser el responsable de la mort de la Hannah.

Hannah.

Malgrat els anys transcorreguts, en Kovacek conserbava intacte el record de la seva esposa. Els seus dits no havien oblidat la suau textura de la pell nua de l'esquena d'ella. El seu nas olorava encara l'olor de blat que li feien els cabells. El seu riure seguia alegrant el seu timpà. I el seu cervell encara podia recrear fins el darrer detall de la petita però formosa figura de la Hannah. La mateixa Hannah que havia fet front a la creixent ambició d'en Kropilak només amb les seves inagotables dosis d'ironia i la indomable força del seu caràcter, per acabar com una nina trencada entre els seus braços, mentre ell plorava sota la pluja i li suplicava que no el deixés sol en aquell món de merda.

Llavors no havia tingut valor per matar-se. I, després de tants anys, seguia sense tenir-lo. Aquí tenia el seu motiu. Tot aquell temps, i aquell dolor, i aquella buidor que a vegades se li feia insoportable... i ell seguia sent un covard que s'aferrava a la vida com un alpinista s'aferra a la pared quan l'abisme s'obre sota els seus peus. Tant de bo l'haguessin matat a ell i no a la Hannah.

Va brandar el cap. Una cosa que sí havia après amb el temps era a no deixar-se atrapar per l'autocompassió. A més, hi havia altres coses en les que pensar. Per exemple, l'amenaça llençada per en Marek abans de pujar al Mercedes. Si en Kovacek, el psiquiatra més eminent d'Europa, encara que inactiu des de feia temps, es negava a tornar al seu país per tractar en Kropilak, per cada nit d'insomni presidencial s'executaria a un innocent triat a l'atzar. En Kovacek ni tan sols sabia el seu nom. Però cada matí, quan sortís al seu porxo, buscant la tebia carícia del Sol a la cara, sabia que algú acabava de morir a causa de la seva negativa. Aquesta seria la darrera venjança del dictador per deixar-lo a mercè dels seus malsons.

En Kovacek va pujar cansadament les escales i va posar una mica de roba i quatre llibres dins una bossa de viatge. Després, va baixar a la cuina i va buscar una ampolla de vi molt bò, que guardava per una ocasió especial. No era aquella la que havia imaginat, es clar, però tenint en compte que seria incapaç de dormir fins que el capità tornés a buscar-lo, va pensar que no li quedava més remei que intentar passar les hores el millor possible. Mentre bevia en silenci, va mirar al seu voltant i es va sorprendre de l'afecte que, sense adonar-se'n, havia desenvolupat cap aquella caseta i aquelles muntanyes a les que era més que probable que no pogués tornar mai més. No es feia il·lusions pel que feia a la validesa de les promeses d'immunitat d'en Kropilak i sabia el que l'esperava si no aconseguia resultats. Per això, no va ser fins que va abocar el cul de l'ampolla a la copa, amb el cap ben tèrbol i les primeres llums de l'alba entrant per la finestra, que va poder aixecar la copa i fer un solitari brindis amb la veu més irònica de la que va ser capaç:

-Per la tornada.

Durant els mesos que van seguir, en Kovacek va haver de vèncer la seva repugnància i passar llargues sessions de teràpia amb el president. El van allotjar en una luxosa suite del palau i el van sotmetre a una constant però discreta vigilància que, a efectes pràctics, li deixava prou llibertat de moviments en les seves estones lliures. Fins i tot se li va concedir permís per sortir del palau -seguit sempre per una escorta- i passejar per una ciutat que, el va sorprendre, seguia pràcticament igual de com ell l'havia conservat en el record.

Kropilak, a qui va trobar envellit, encara que no tant com ell mateix, el tractava amb cortesia y col·laborava de forma entusias

ta en tot en el que li demanava. Malgrat tot, el malson va continuar totes les nits i en Kovacek va gaudir del plaer secret de ser despertat en plena nit en varies ocasions pel guirigai que s'organitzava quan el dictador alertava als seus guàrdies de corps per que perseguissin als fantasmes que vivien en la seva ment. El psiquiatra va escoltar les detallades explicacions d'en Kropilak sobre els homes del seu somni, de la seva intenció d'emportar-se'l i de còm de reals li semblaven. Va considerar varies possibles teràpies i, fins i tot, va tenir la temptació de seguir un camí que d'antuvi ell sapigués Heron, només per perllongar la tortura del general -per ell, mai seria més que un general-. Però va descartar desseguida aquesta possibilitat perquè sabia que hi havia vides innocents que depenien d'ell i si havia tornat era, en bona mida, per evitar una sola mort més.

Aviat, el problema va ser exactament el contrari. Encara que va trobar antecedents similars en alguns llibres, la seva llarga experiència com psiquiatra no coneixia un cas equiparable al d'en Kropilak. I Kovacek es va veure abocat a un carreró sense sortida. Perquè, encara que al començament havia cregut que es tractava d'un problema de consciència mal assumida, ben aviat les seves converses amb el general li van deixar clar que no era així. En Kropilak no es penedia de res del que havia fet i això a ell el deixava, senzillament, sense sortides. Era un cas tan complex que fins i tot va demanar permís per consultar amb altres col·legues, però li va ser immediatament denegat. En Kropilak no estava disposat a que la història del seu problema corregués més del que ja ho estava fent debilitant així cada dia la base mateixa del seu poder. La qüestió va començar a angoixar-lo quan es va adonar de que el pacient començava a perdre la paciència davant la falta de resultats. No tenia por del que li pogués passar. Ell havia mort la mateixa nit que la sang de la Hannah es va barrejar amb el fang del camp de presoners del que ambdós havien intentat fugar-se. Però el turmentava pensar que la seva impotència per curar els malsons d'en Kropilak podien pagar-la altres persones. Altres Hannahs.

En Kovacek va trobar el camí una tarda en que la tardor començava a anunciar la seva arribada sembrant els senders de fulles marronoses. Passejava per un bosquet a la vorera del riu i, sense adonar-se'n, va arribar al pont on, molts anys enrere, havia conegut a una estudiant de dret plena d'idealisme que li havia robat immediatament el cor. En aquell mateix pont, en Kovacek havia lliutat contra el seu temor a confessar-li els seus sentiments a la Hannah i ella, que des que l'havia conegut no se n'havia separat més que el necessari, li va dir una cosa que el va fer decidir-se. El psiquiatra va travessar el pont molt a poc a poc, jugant amb els records d'aquell moment i repetint-se la frase que la Hannah li havia dit a cau d'orella, abans de que ell la besés per primer cop, i quan va arribar a l'altre cantó ja havia pres una decisió sobre el que anava a fer.

Convèncer en Kropilak de que es deixés hipnotitzar per ell va ser una mica més difícil del que havia imaginat en un principi. Malgrat el seu convenciment de que en Kovacek era l'únic que podia curar-lo, el president no confiava en el seu vell enemic i veia que l'ancià psiquiatra l'odiava encara més que abans. Però estava desesperat per l'estrès, la falta de son i el convenciment de que la seva situació començava a ser un secret a veus entre alguns dels seus col·laboradors més ambiciosos, que no dubtarien un moment en aprofitar una eventual situació de debilitat per desbancar-lo. A més, en Kovacek tampoc li va deixar massa opcions. -General, si no està disposat a deixar-me fer la meua feina -li va engegar amb tota la calma- serà millor que em faci matar aquí mateix i deixem de perdre el temps vostè i jo. Ja sap que a mi no m'importa massa ni una cosa ni l'altra.

En Kropilak el va fulminar amb una mirada carregada de son i còlera. Però va acabar cedint.

-Per a la seva segona opció, estimat doctor, sempre tindrem temps. No ho dubti... Malgrat tot, abans provarem amb la hipnosi.

La sessió d'hipnosi va quedar fixada per aquella mateixa nit, a l'habitació del president. L'impecable Marek va ser la única persona a qui es va permetre assistir-hi, per vetllar per la seguretat personal d'en Kropilak, encara que en Kovacek va insistir en que el capità es mantingués en un segon pla, el més lluny possible d'ells. Era indispensable, va assegurar, per que la teràpia tingués èxit. La sessió no va durar massa, menys d'una hora. Al final, en Kropilak va quedar ajegut al llit, profundament adormit i en Kovacek va sortir silenciosament, escortat per en Marek i el seu somriure de llop.

La nit va transcórrer amb una tranquil·litat que ja ni es recordava al palau presidencial. En Kropilak solia despertar-se, aterrit, abans de la matinada. Però aquella nit les alarmes van restar mudes i pels passadissos no van ressonar les habituals corredisses dels guàrdies ni el sò metàl·lic de les seves armes al ser muntades. Va passar l'alba, el matí i el migdia i la porta va continuar tancada. En Kovacek no va ser autoritzat a sortir de la seva habitació, i es va quedar assegut al costat del finestral, deixant-se acaronar pel tímid Sol d'octubre. A mitja tarda, es va obrir la porta per deixar entrar al capità Marek.

-No li sembla que el president porta massa temps dormit?

-La meua feina era fer-lo dormir. Ara no em culparà també de si dorm massa, oi? - li va escupir el psiquiatra.

En Marek va aguantar sense dificultat la desafiant mirada del vell i va torçar la boca.

-No, es clar - Es va girar per sortir, i va afegir d'esquena a ell- Sap, doctor? Vostè sempre m'ha agradat. Fins i tot quan el feia cridar de dolor sobre aquella taula de marbre, no podia evitar un molest sentiment de simpatia per vostè.

I, sense esperar resposta, va abandonar l'habitació.

No van decidir obrir la porta fins l'endemà al migdia, quan el president ja duia més de 40 horas dormint. El propi Marek va assumir la responsabilitat i ell mateix va dirigir la delicada operació. No va tenir més remei que fer saltar el pany amb una petita càrrega explosiva. Des que els malsons havien començat, en Kropilak s'havia assegurat que només ell tindria la possibilitat d'obrir la seva porta i, per això, va caldre tirar-la a baix. Quan, finalment, van aconseguir entrar van trobar el llit desfet, amb els llençols encara amarats de suor i tacats d'alguna cosa que

ningú es va atrevir a identificar com orina. Però ni rastre d'en Kropilak.

-Es impossible -es va justificar nerviós un dels homes que havien fet guàrdia- Ningú ha pogut entrar ni sortir de l'habitació. Les parets son sòlides y ja heu vist el que ens ha costat obrir la porta.

Tothom va callar fins que un dels seus companys va dir en veu baixa.

-No podia dormir, perquè tenia por de que se l'enduguessin... Cada nit venien a buscar-lo i ell es despertava. Potser aquesta vegada no s'ha despertat... i se l'han endut.

El Mercedes negre es va aturar davant la caseta de dos pisos d'en Kovacek i el professor va impulsar amb dificultat el seu cos fora del vehicle. La desaparició d'en Kropilak, anunciada al món com una mort per aturada cardíaca, havia obert un buit de poder que va ser ràpidament ocupat per un dels seus ministres. En Marek havia estat un altre dels grans beneficiats amb la nova situació, escalant hàbilment fins l'anhelat càrrec de director dels serveis secrets del país. Així que quan es va plantejar la qüestió de què fer amb l'ancià psiquiatra, no li va costar massa moure els fils necessaris per que se li autoritzés a tornar a casa discretament. En realitat, en Kovacek era un personatge que ja no li importava massa a ningú i això el va salvar.

El corpulent doctor no es va ni molestar en obrir la porta. Va deixar caure la seva bossa al porxo i pràcticament es va derrumbar al seu balcó, aixecant un petit núvol de pols. En Marek va netejar la barana amb el mocador per no tacar-se els seus elegants pantalons italians i s'hi va arrepenjar.

-Com veu, he complert la meua paraula. El torno a casa sa i estalvi.

En Kovacek no va contestar. Amb la elegància d'un ballarí, el seu antic torturador va donar unes passes pel porxo, sense decidir exactament què fer. Finalment, el va obsequiar amb el seu somriure malvat.

-Vostè ho sabia, oi? Sabia el que passaria si el deixava dormir.

En Kovacek va mantenir obstinadament el seu sil.lenci. En Marek va esperar-se uns instants i, finalment, es va donar per vençut.

-Ha tingut sort de que amb la seva jugadeta jo hagi sortit beneficiat, doctor. D'això i de la meua molesta debilitat per vostè -Va anar decididament cap a les escales- Adéu, doctor. No ens tornarem a veure - i va a afegir amb un darrer i perillós somriure- Crec que comprendrà que no el cridi si alguna vegada em fa falta un metge.

En Kovacek es va quedar inmovil al seu balcó fins que el Mercedes negre es va perdre a l'horitzó, darrera una polseguera gris. Després, va començar a moure's rítmicament endavant i endarrere. Va recordar la resposta de la Hannah la tarda en que ell dubtava si confesar-li el seu amor perquè no estava segur de la resposta d'ella. De vegades, les coses son exactament el que semblen, li havia dit ella abans de fer-li el primer d'un milió de petons. Encara va trigar una estona a esclafir a riure. Primer amb petits sanglots que li feien saltar el pit i, després, ja de forma oberta i cada vegada més estentòrea, amb unes riallades que li va sortir de molt endins. Va riure com no ho havia fet mai en la seva vida i les seves riallades van seguir sonant molt, molt temps després de la posta de Sol.